

מ"ת 50411/03/20 - מדינת ישראל נגד ליית בן מוחסן ג'באלי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 50411-03-20 ישראל נ' בן מוחסן ג'באלי(עציר)

בפני מבקשת נגד משיב	כבוד השופטת דנה מרשק מרום
	מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד אופיר אפרתי
	ליית בן מוחסן ג'באלי (עציר) - באמצעות עו"ד היתם חאג' - יחיא

החלטה

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של **חטיפה** לפי סעיף 369 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), **נשיאת נשק** לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, **פציעה בנסיבות מחמירות** לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, **תקיפה הגורמת חבלה ממשית** לפי סעיף 380 לחוק העונשין ו**תקיפה סתם** לפי סעיף 379 לחוק העונשין. יחד עם המשיב עומד לדין גם אביו בעבירה של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ובקשה למעצר עד לתום ההליכים הוגשה רק כנגד המשיב.

2. מעובדות כתב האישום עולה, כי מ' א' (להלן: "המתלונן") הוא שוהה בלתי חוקי המתפרנס ממכירת תורמוס, פול ותירס חם באמצעות עגלה אותה נוהג להחנות במקומות שונים בעיר טייבה (להלן: "העגלה"), ובינו לבין המשיב ואביו אין כל היכרות קודמת.

ביום 11.3.20 מיקם המתלונן את העגלה מחוץ לקיוסק בטייבה. בשעה 18:30 עבר במקום בנו בן ה-10 של המשיב, אותו מכיר המתלונן היכרות מוקדמת מעבודתו, והמתלונן קרא לעברו: "**בוא לכאן, יא ערס**". הילד התעלם מהמתלונן והמשיך בדרכו. 5 דקות לערך לאחר מכן, חזר הילד עם המשיב למקום, הצביע על המתלונן ואמר: "**הנה הוא**". המשיב שאל את המתלונן אם הוא מדבר עם הילד, והמתלונן הסביר כי הוא אוהב לשחק עם ילדים ולהצחיק אותם.

המשיב החל לדחוף את המתלונן בחזהו, תוך כדי שהמתלונן מתנצל בפניו. המשיב המשיך לדחוף אותו ולהכותו באגרופים בפניו, עד שהמתלונן נפל אל הרצפה, ובעודו שוכב על הרצפה בעט המשיב בגופו שלוש בעיטות - אחת מהן פגעה באשכיו. המשיב חדל להכות את המתלונן רק לאחר ששלושה אנשים ששהו בסמוך למקום התערבו וביקשו ממנו להפסיק, ובתגובה אמר להם המשיב להתרחק. לאחר מכן אמר המשיב למתלונן כי הוא לא רוצה לראותו במקום עם העגלה. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות ודימום בפניו.

כחצי שעה לאחר מכן, בשעה 19:00 לערך, הגיע למקום אביו של המשיב, שאל את המתלונן מה הוא צריך מהילד, והמתלונן אמר לו כי הוא אוהב לשחק עם ילדים. בעוד השניים מדברים, הגיע למקום המשיב ברכבו מסוג מיצובישי אאוטלנדר בצבע שחור, יצא מהרכב והמשיב ואביו שוחחו עם המתלונן. בשלב מסוים בשיחה סטר המשיב בחוזקה בפניו של המתלונן. בהמשך, איים אביו של המשיב על המתלונן בכך שאמר לו: **"הלילה אתה עוזב את טייבה עם העגלה שלך ואם לא - אנחנו נירה בך"**, ולאחר מכן עזבו המשיב ואביו את המקום.

בשל אירועים אלו, נערך המתלונן לעזוב את העיר, ארז את חפציו ופנה לחבר שדאג לו להסעה באמצעות רכב הסעה עד למחסום הקרוב לביתו.

בשעה 20:50 לערך, עלה המתלונן לרכב ההסעה, למושב שליד הנהג, על מנת שייקח אותו למחסום. לאחר נסיעה קצרה, ליד כיכר ספורט אשרף בטייבה, נסע המשיב ברכב מאחורי רכב ההסעה, והחל לצפצף ולהבהב באורות. נהג רכב ההסעה האט וסימן לרכב לעקוף אותו. המשיב עקף את רכב ההסעה ועצר, תוך שחסם לרכב ההסעה את הדרך ומנע ממנו להמשיך בנסיעה.

המשיב ירד מהרכב בעודו מחזיק אקדח בידו הימנית, והלך לכיוון מקום ישיבתו של המתלונן. המשיב פתח את הדלת, דרך את האקדח ובאיומי אקדח הורה למתלונן לרדת מרכב ההסעה. המתלונן עשה כן, והמשיב סימן לו עם האקדח לעלות לרכבו, וכתוצאה מאימויו של המשיב עלה המתלונן למושב האחורי ברכב, המשיב חזר לרכב והחל בנסיעה.

במהלך הנסיעה הסביר המתלונן למשיב כי אין לו ילדים, כי הוא אוהב ילדים והתנצל בפני המשיב, אולם המשיב לא החליף עימו מילה. לאחר נסיעה של 5 דקות, הגיעו השניים לשטח פתוח הסמוך לבתי העיר טייבה.

המשיב השאיר את הרכב מונע, ירד ממנו והורה למתלונן לרדת אף הוא. המתלונן ירד מהרכב, נעמד מספר מטרים מהמשיב והמשיב שאל אותו: "מה אתה צריך מהבן שלי?". המתלונן "נשבע", כי הוא רק רצה לשחק עם הילד.

המשיב הורה למתלונן היכן לעמוד, והמתלונן הלך לעבר נקודה המרוחקת כשני מטרים מהמשיב, והמשיך להסביר כי רק ביקש לשחק עם הילד. אז הרים המשיב את האקדח וירה ירייה אחת אשר פגעה בירך הימנית של המתלונן. המשיב הסתובב לכיוון הרכב, ואז סובב את ראשו לכיוון המתלונן, הבחין כי הוא נותר עומד, הסתובב חזרה וירה במתלונן ירייה אחת בירך השמאלית.

כתוצאה מהמעשים האמורים, נפל המתלונן לקרקע והחל לצעוק. המשיב חזר לרכב ונסע מהמקום, כשהשאיר את המתלונן בשטח מבלי להזעיק עזרה או לבדוק את מצבו.

המתלונן התרומם והלך לכיוון בתי העיר טייבה, שם דפק על דלת הבית הראשון שראה, וביקש את עזרת בני הבית. המתלונן פונה לבית החולים באמבולנס שהזמינו בני הבית. כתוצאה מהירי נגרמו למתלונן פצעי ירי בשתי הירכיים.

3. מעיקרי הטיעון שהוגשו ומטיעוני ב"כ המשיב בדיון עולה, כי באשר ל"אירוע הראשון", אירוע תקיפתו של המתלונן (המפורט בסעיפים 4 - 11 לכתב-האישום) - אין מחלוקת באשר לקיומן של ראיות לכאורה.

4. באשר לאירוע החטיפה והירי במתלונן (המתואר בסעיפים 11 - 22 לכתב-האישום), ב"כ המשיב טען כי אין ראיות לכאורה ולחילופין, טוען לכרסום בראיות, ואירוע זה מתואר בסעיפים 11-22.

ב"כ המשיב טען, כי הראיה היחידה הקושרת את המשיב לאירוע החטיפה והירי היא זיהויו של המשיב על ידי המתלונן, כאשר גרסאות המתלונן רצופות סתירות והראיות האובייקטיביות בתיק אינן מחזקות אותה.

דין והכרעה

5. אומר כבר, כי המדינה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח קיומן של ראיות לכאורה באשר לכל המיוחס למשיב בכתב-האישום.

6. כפי שנטען על-ידי ב"כ המבקשת, ההפרדה הנטענת בין האירועים היא מלאכותית. כתב-האישום מתאר אירוע אחד מתמשך עם מניע אחד, כאשר הוכח לכאורה שהמשיב הוא התוקף, הרודף, החוטף והיורה.

7. כיום, מודה המשיב בקיומן של ראיות לכאורה באשר לתקיפה. עם זאת, בתחילת חקירתו המשיב הרחיק את עצמו לחלוטין מהאירוע - לרבות אירוע התקיפה וכל קשר למתלונן (ראו הודעה ראשונה של המשיב מיום 17.3.2020). המשיב אף הכחיש שמי מילדיו התלונן כי אדם הציק לו, וכן עמד על כך שאין לו בעיות עם איש.

8. אלא, שאירוע התקיפה על שני חלקיו מתועד בשני סרטוני אבטחה: בראשון, נראה המשיב מגיע עם בנו הקטין אל המקום ומתחיל העימות הראשון עם המתלונן, במהלכו היכה המשיב את המתלונן כמפורט בסעיפים 5 - 7 לכתב-האישום.

בשני, כחצי שעה לאחר מכן נראים אביו של המשיב והמשיב מגיעים למקום, מתחיל עימות נוסף, במהלכו איים אביו של המשיב על המתלונן כמפורט בכתב-האישום, והמשיב סטר למתלונן כפי שמתואר בסעיפים 9 - 10 לכתב-האישום.

9. בחקירתו הראשונה, המשיב הכחיש כי הוא זה שנראה בסרטון. אלא, שאביו של המשיב, שנאשם יחד איתו בכתב האישום, זיהה את עצמו ואת בנו המשיב בסרטון שהוצג (ראו חקירת האב מיום 17.3.20, שורות 19-38), וכן קשר את עצמו לאירוע אם כי לא הודה באופן מלא באיומים שתועדו

(שורה 27). הכחיש שהמשיב תקף את המתלונן.

10. למחרת, ביום 18.3.20 נערך עימות בין המתלונן לבין המשיב, במהלכו טען המשיב שזאת הפעם הראשונה שהוא רואה את המתלונן (שורות 4, 11-12, 44, 54-57).

11. ביום 24.3.20 נחקר המשיב בפעם השניה וטען כי הוא מעוניין להודות כעת. תיאר ואמר שבחקירה הקודמת הכחיש שהרביץ ונתן כאפות, ועכשיו רוצה להודות. בין השאר תיאר, כי התעצבן מהתשובות של המתלונן, נתן לו כמה "כאפות" ו"בוקסים" לפניו, ולאחר מכן עזב אותו. הוא המשיך להסתובב בשכונה, ראה את אביו מדבר עם המתלונן, היכה שוב את המתלונן ואביו הפריד ביניהם. אמר למתלונן שייקח את הבסטה שלו ושייצא ושלא רוצים לראות אותו (עמ' 2, שורות 17-28). לטענת המשיב, הוא המשיך להסתובב ולא נכנס הביתה כדי שלא "להכניס את הילדים לטראומה" (עמ' 3, שורות 2-4), לא ענה לאשתו שהתקשרה אליו, ורק בשעה 21:00 - 21:30 נכנס הביתה. אשתו לא היתה באותה עת בבית, אך כשחזרה הבחינה שהוא עצבני.

המשיב פנה לחוקר ואמר: **"אדוני החוקר מה הייתה עושה עם הבן שלך מה היית עושה אני בחיים שלי לא נתתי מכות לאנשים... בסוף יבוא בן אדם רוצה לעשות מעשים מגונים עם הילדים שלי ויגיד ערס ערס.."** (שם, שורות 12-15).

לשאלת החוקר הסביר המשיב, כי לא מסר את הדברים בחקירתו הראשונה שכן התבייש לומר שהמתלונן רוצה לעשות מעשים מגונים בבנו, כי ראה את הסרטונים בו נראה מכה במתלונן, וכן הוסיף שהוא מעוניין להתלונן על המתלונן (שם, שורות 18-22).

המשיב המשיך להכחיש את אירוע החטיפה והירי ועומת עם העובדה שהוא נסע בסמוך לשעה 21:00 ברכבו לשטח פתוח לכיוון ההר. המשיב השיב: **"אני נסעתי באוטו הייתי במצב רוח לא טוב והסתובבתי ולא יודע לאן הייתי עד שנרגעתי וחזרתי הביתה"** (עמ' 6, שורות 3-5). נאמר לו שרכבו היה במקום שבו נורה המתלונן, והמשיב השיב שאינו זוכר היכן היה, ולא זוכר אם עבר במקום (שם, שורות 21-23).

12. ואכן, על-פי מזכר מיום 24.3.20, שערך החוקר אשרף עליאן, עולה כי המשיב פנה לחוקר לאחר חקירתו וכיבוי המצלמה, וכך תועדו הדברים: **".. הוא פנה אליי בשאלה בכך שהוא אומר כי עכשיו לאחר החקירה תגיד לי מה היית עושה אם אחד כזה היה עושה לבן שלך כך, אני השבתי לו כי אני לא עושה את הדברים האלה ויורה על הבן אדם ואני הייתי מדווח למשטרה על כך ואז הוא אמר לי כי אני ליית ג'באלי ואתה מכיר אותי אני לא אפנה למשטרה ואתה יודע את זה"**.

13. הראיות המרכזיות בתיק הן הודעות המתלונן וזיהוי המשיב במסדר תמונות.

14. בהודעתו הראשונה של המתלונן מיום 12.3.20 בשעה 03:54, מספר שעות לאחר האירוע, תיאר את אירוע התקיפה של המשיב שהפילו על הרצפה ואת השיחה עם אביו של המשיב, שאמר לו

שיילך מטייבה או שיירו בו (שורה 40). בהמשך תיאר את אירוע החטיפה, הזכיר ג'יפ בצבע שחור ואת האקדח בו החזיק המשיב. סיפר, שלאחר שנורה, התחיל ללכת לכיוון הבית הקרוב, היה חושך, דפק בדלת וענתה לו אישה, והוא אמר לה שהוא צריך עזרה. תיאר שדלת נפתחה ויצאו משם אנשים שראו שהוא על הרצפה, היה דם והם הזמינו אמבולנס (שורות 50-52).

המתלונן מכנה את התוקף כאביו של תאיר, וכך מכנה גם את החוטף והיורה (שם, שורה 43, כאשר המתלונן מכנה אותו אבא של תאיר), כך שכבר מהודעה זו עולה שהתוקף באירוע הראשון, בו מודה כיום המשיב, הוא גם החוטף והיורה.

15. **בהודעתו השניה של המתלונן**, אשר נמסרה מספר שעות לאחר מכן, **וביום 12.3.20 בשעה 09:00**, חשף המתלונן מיוזמתו שאמר לילד: "לאן אתה הולך יא ערס תבוא תבוא" (שורות 4-5). תיאר את התקיפה שעבר, את האיום של הסב וכן את אירוע החטיפה והירי.

תיאר עוד, שלאחר מכן דפק על הדלת, אישה צצה מהקומה השניה, אמר לה שהוא צריך עזרה, ויצאו שלושה בחורים מהקומה התחתונה והתקשרו לאמבולנס (שורות 33-36).

16. **בהודעתו השלישית מיום 15.3.20** חזר על כך שקרא לילד "יא ערס" (שורה 10) ותיאר את אירוע התקיפה. עוד מסר, שבעת שהיה ברכב ההסעה, נסע מאחור ג'יפ שחור או כהה אשר התחיל לצפור חזק ולהבהב, מדלת הנהג ירד אותו בחור שהרביץ לו באותו יום, הוא אחז ביד ימין אקדח, הוא עלה איתו לג'יפ ואז התרחש אירוע הירי (שורות 45-48).

לאחר מכן, הגיע לבית הראשון הכי קרוב, דפק בדלת והגיעה אישה מהקומה השניה, אמר שהוא צריך עזרה, ובהמשך יצא גבר בשנות השלושים לחייו, שראה אותו זרוק על הרצפה, וקראו לאמבולנס (שורות 60-65).

לגבי הזיהוי של היורה מסר שהוא בטוח שיוכל לזהותו, ואף תיאר כי המדובר בבחור מלא, לו שיער קצוץ ופנים עגולות (שורות 74-82).

נאמר לו שהוא מסר שקיבל עזרה משלושה בחורים, אך הוא הסביר שהיו בעל ואישה וכן הבת שלהם, שהיתה מפוחדת (שורה 126).

17. **במסדר זיהוי תמונות** שנערך ביום 18.3.20 בשעה 14:47, המתלונן הצביע על תמונתו של המשיב כמי שביצע את כל המתואר בכתב-האישום (דו"ח מסדר זיהוי תצלומים מיום 18.3.20 בשעה 14:47, כאשר המתלונן הצביע על תמונה מספר 1).

מייד לאחר מכן נגבתה **הודעתו הרביעית של המתלונן** (בשעה 14:54). המתלונן נשאל כיצד הצליח לבצע את הזיהוי, והמתלונן השיב, שהיות והמשיב הפליא בו מכותיו, הסתכל בפניו וביקש ממנו סליחה מספר פעמים. הוא זיהה אותו גם על פי הפנים העגולות והאוזניים (שורות 3-4). המתלונן אישר שהאדם שתקף אותו גם ירה בו (שורה 12), והביע נכונות להתעמת איתו.

18. בהמשך היום, בשעה 16:08 נערך **עימות** בין המשיב לבין המתלונן. המתלונן עמד על כך שהמשיב הוא אכן התוקף, החוטף והיורה, חזר על פרטי האירועים. המשיב טען כי זו היא הפעם הראשונה שהוא רואה את המתלונן, וכי הוא משקר.

19. מהמתלונן נגבתה **עדות חמישית** ביום 23.3.20. אישר, כי לא הראו לו תמונה של המשיב בטרם הגיע לתחנה ולפני מסדר זיהוי התמונות (שורה 4).

הוסיף, כי המשיב לא היה רעול נפים, והוא עצמו הזכיר כי תקף אותו קודם ונתן לו מכות (שורות 7 - 8). בהמשך הוסיף: **"אני ראיתי את הפנים שלו כי הוא תקף אותי באכזריות ואני לא אשכח את הפנים שלו כי אני מאוד כאב לי ולאחר מכן אף חטף אותי באמצעות אקדח והעלה אותי לג'יפ השחור והסיע אותי עד השטח הפתוח ושם הוא ירד מהרכב ועמד מולי במטרים ספורים (טעות במקור) הכוונה 2-3 מטרים לכל היותר ואני לא אשכח את הפנים שלו בחיים כי זה היה קטע כמו סרט אימה"** (שורות 10-13).

20. דו"ח של חברת איתוראן על אודות תנועת רכבו של המשיב מיום האירוע 11.3.20 (לוחית זיהוי 76923001) מחזק את גרסת המתלונן במובן זה שתנועות הרכב תואמות את הכרונולוגיה שתיאר המתלונן. אמנם, לא ברור מהדו"ח היכן בדיוק היה ממוקם רכבו של המשיב בכל שורת מידע, אך ניתן לראות עצירה של הרכב בשעה 20:54 ונסיעה שוב בשעה 20:57, כאשר אז מתחילה נהיגה מסוכנת, באופן אשר תואם את המתואר בכתב-האישום לעניין עצירת רכב ההסעה וחטיפתו של המתלונן. אופן נסיעתו המסוכן של המשיב המשיך עד לשעה 21:04 ועד לכיבוי המנוע - באופן אשר תואם את התיאור בדבר בחטיפה והעצירה במקום מבודד שם בוצע הירי.

21. נהג רכבההסעה, עבד אל גאבר נאשף, מסר הודעה ביום 19.3.20. לא ידע לזהות בוודאות את סוג הרכב שהיה מאחוריו וחסם אותו לאחר מכן, אך מסר שמדובר ברכב בצבע שחור קטן, יכול להיות טויוטה, ותיאר שהוא ברח כדי לשמור על חייו (שורה 31).

יזכר, כי לעניין צבע הרכב, המשיב מסר בהודעתו מיום 17.3.20, כי רכבו, מיצובישי אוטולנדר הוא אכן בצבע שחור (שורה 38).

22. לסיכום ייאמר, כי התביעה הציגה תשתית ראייתית לכאורית ללא כל כרסום באשר לכל המתואר בכתב-האישום.

הראיות המרכזיות הן הודעות המתלונן, מהן עולה כי מי שתקף אותו הוא גם מי שחטף אותו וירה בו, כשבהמשך המתלונן אף זיהה את המשיב במסדר זיהוי תמונות ואף הסביר כיצד הצליח לזהות אותו.

23. ב"כ המשיב היפנה לסתירות בדברי המתלונן (למשל, באשר לפרטים של האנשים שסייעו לו לאחר שנורה) וכן לכך שהמתלונן הרחיק עצמו מעצם האמירה כלפי הילד ושיקר לגבי המסייעים. כן טען למחדל חקירה, שכן המשטרה סימנה את מקום הירי. אני דוחה את טענות ב"כ המשיב המלומד בעניינם

אלו, כאשר נראה, כי אין הבדלים מהותיים בגרסאות שמסר המתלונן באשר לאנשים שהזעיקו עזרה כאשר הגיע לבית וביקש עזרה. בכל מקרה, אי דיוקים וסתירות או מחדלי חקירה, ככל שישנם, אינם בלב העניין, ומקומם להיבחן במהלך ניהול התיק העיקרי. באשר להתחמקות המתלונן מלמסור פרטים מפלילים אודות עצמו והמסיע ייאמר, כי כבר בהודעתו הראשונה מסר שאין לו אישור כניסה לישראל וכן חשף מיוזמתו כי הוא שפנה לבנו של המשיב במילים "יא ערס" (בהודעתו השניה שנמסרה שעות ספורות לאחר האירוע). באשר לשאר הנושאים, המדובר בעניינים צדדיים, שבכל מקרה, כאמור לעיל, משמעותם ומשקלם בהקשר למהימנות המתלונן ייבחנו במסגרת התיק העיקרי.

24. חיזוק לראיות הקשורות במתלונן ניתן למצוא בדו"ח איתוראן, בעדות רכב ההסעה ובהתפתחות של גרסאות המשיב אשר בתחילה הרחיק עצמו לחלוטין מכל האירועים, לרבות אירוע התקיפה. דבריו של המשיב לחוקר לאחר החקירה יכולים להשתמע כאילו הוא קושר עצמו לאירועים הנוספים מעבר לתקיפה.

25. מארג הראיות הכולל מבסס, לכן, קיומן של ראיות לכאורה לכך שהמשיב ביצע את המיוחס לו גם ב"אירוע השני" - דהיינו, החטיפה והירי במתלונן.

כפי שקבעתי לעיל, עיננו הרואות כי ההפרדה בין האירועים היא מלאכותית, ודברים שהתרחשו ונאמרו (באיום) במהלך אירוע התקיפה של המתלונן, הסלימו, המשיכו ומומשו באירוע החטיפה והירי במתלונן (שהתרחשו זמן לא רב לאחר מכן, בהמשך אותו היום), אשר אכן נפגע וטופל בבית החולים (ראו צילומים המתעדים את הפגיעה וכן דו"ח רפואי מבית-החולים "מאיר").

26. אין מחלוקת בדבר קיומה של עילת מעצר של מסוכנות, הנובעת מנסיבות העבירות עצמן. המדובר במי שנקט באלימות ממשית ולאחר מכן ירה באופן אכזרי ומכוון באדם על רקע עניין של מה בכך באירוע רב שלבי, כאשר המשיב חוזר ובא בין הזירות השונות. המשיב פעל באופן מתוכנן, ולאחר האירוע הראשון יצר מגע עם רכב ההסעה, משם נחטף המתלונן באיומי אקדח. בסופו של יום, המשיב מימש את איומי המשפחה באופן החמור ביותר, כאשר הוא מוביל את המתלונן למקום מבודד ויורה במתלונן באופן מכוון - לא בירך אחת, אלא בשתיים. כפי שמתאר המתלונן, אכן נראה שמדובר בסצינה הלקוחה מסרט אימה, ובסופה המשיב נמלט מהמקום מבלי לתת כלל דעתו בדבר גורלו של המתלונן, אותו הותיר מדמם במקום.

27. אין המדובר במסוכנות נקודתית כפי שטען ב"כ המשיב. מדובר באדם שטמונה בו מסוכנות מובהקת לציבור, אשר מסוגל לאבד את עשתונותו ולנהוג באופן כה משולח רסן, לרבות באמצעות נשק חם. בנוסף, לטעמי, נוכח התנהלות המשיב ואף אמירותיו במהלך הדיון המתועדות בפרוטוקול, קיימת מסוכנות ממשית למתלונן עצמו, וניכר כי למשיב אין כל תובנה לחומרת מעשיו ולמשמעותם, כאשר הוא סבור כי נהג כמו שכל הורה היה נוהג במצבו.

28. לכל אלו יש להוסיף, כי למשיב עבר פלילי רלבנטי, אם כי לא נעלם מעיניי שהמדובר בהרשעה ישנה. בדצמבר 2006 נדון המשיב ל - 10 חודשי מאסר בפועל בגין ביצוע עבירה של החזקת נשק. לחובתו הרשעה נוספת משנת 2002, אז הורשע בבית משפט בנתניה בעבירת רכוש של פריצה לרכב, והוטל עליו עונש של של"צ.

בנוסף, תלוי ועומד כנגדו כתב-אישום נוסף בבית-משפט השלום בנתניה בגין הסעת שב"ח.

29. מכל האמור, עולה תמונה של משיב מסוכן לציבור ולמתלונן, שאין אפשרות ליתן בו אמון ולבחון חלופת מעצר בעניינו, בוודאי שלא חלופת מעצר משפחתית כמו שהוצעה. בימים אלו של חירום בעקבות התפשטות נגיף הקורונה, ממילא קיים קושי לקבל תסקירי מעצר אך אבהיר, כי גם אם היינו בעיתות שגרה, ובכל מקרה, איני רואה צורך בקבלת תסקיר מעצר כאשר די באמור לעיל כדי לקבוע שחלופת מעצר בעניינו של המשיב לא תסכון.

30. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים כנגדו.

ניתנה היום, י"ג אייר תש"פ, 07 מאי 2020, במעמד ב"כ הצדדים.